

man stemmer over det 1ste Bidrag, en Realitetsafstemning, man stemmer over Sagens Realitet. Naar et Thing stemmer for det 2det Bidrag, tilkjendegiver det derved kun, at det har den samme Opfattelse som i Fjor om Foranstaltningens reelle Nødvendighed, og hvis det stemmer imod det andet Bidrag, tilkjendegiver det derigjennem, at det nu har forandret sin Opfattelse og mener, at den Sag, som det i Fjor ansaa for nødvendig, anser det under de nuværende Omstændigheder ikke længere for nyttig og ønsker den ikke fortsat, men Andet kan der igjennem en Afstemning over disse saakaldte „2det Bidrag“ paa Finantsloven aldeles ikke opnaas; det er i og for sig en konstitutionel Umulighed. Selv nemlig om et Thing negtede et 2det Bidrag, vilde deraf aldeles Intet kunne sluttes om, hvad Thinget mente med Hensyn til det første Bidrag, ligesaa lidt som der kan sluttes Noget af, at det giver det 2det Bidrag, ved at der har fundet en provisorisk Udgift Sted. Denne Udgifts Fortsættelse negtes af Thinget derigjennem, at man negter 2det Bidraget, Fortsættelses- eller Fuldførelsesbidraget. Det vilde altsaa være en fuldstændig retlig, juridisk Misforstaaelse, om man derigjennem vilde lægge en Tilkjendegivelse af, hvorledes Thinget i Virkeligheden forholder sig til provisorisk Udgivelse af Penge, thi det kan akkurat ligesaa godt være, at Thinget billiger, hvad der har fundet Sted Naret i Forveien, som at det misbilliger det; deraf kan ikke drages nogen Slutning med Hensyn til Billighed eller Misbillighed. Jeg skal tage et Exempel. Sæt f. Ex., at der under en Epidemi opføres provisorisk af Regjeringen uden Hjemmel paa Finantsloven et Hospital, og dette kun gjøres delvis, fordi det gjælder om at faae hurtigt muligt det, man i Diebliffet har Brug for, og Regjeringen saa næste Aar kommer til Rigsdagen med Forslag om at gjøre Hospitalsbygningen færdig, saa vil Rigsdagen muligvis eller meget forstandig kunne sige: Vi have ikke Brug nu for et stort Hospital, derfor gjøre vi ikke denne Bygning færdig, vi stande ved det, der er opført i Fjor, men iøvrigt billige vi, at Regjeringen i Fjor under ekstraordinære Forhold tog Pengene paa forventet Tillægsbevilling. Der vilde altsaa i denne Forkastelse af 2det Bidraget slet ikke ligge nogen Misbillighed. Paa den anden Side kan det omvendte Tilfælde indtræde, at et Thing kan give 2det Bidraget uden derfor i snerreste Maade at billige, at 1ste Bidraget har fundet Sted. Det er ikke Andet, end hvad dette Thing har gjort mangfoldige Gange, og det undrer mig, at det ærede Medlem, der talte for

dette Forslag, har glemt, at han selv mangfoldige Gange har gjort det. Jeg skal blot nævne en hel Række af Udgifter til nye Embedsmænd under Postvæsenet. Der er Tilfælde, hvor altsaa Thinget her billige 2det-Bidraget, Fortsættelsesbidraget, til Lønning af de da oprettede Embeder, skjøndt disse vare oprettede provisorisk og udtrykkelig mod Thingets Afstemning — afsaa af en meget mere, om jeg saa maa sige, ondartet provisorisk Karakter, end hvad der her ligger for, hvor der kun er Tale om, at Regjeringen har brugt Penge uden at have en Finantslov, men i Henhold til Thingets Afstemning. Ikke desto mindre godkjendte Thinget her, at 2det-Bidragene her skulde gives, Fortsættelsesbidragene, men jeg tillader mig paa det Bestemteste at paastaa, at Thinget aldrig nogenfinde gennem disse Afstemninger for 2det-Bidragene til disse Bevillinger under Postvæsenet har godkjendt, at Ministeriet paa egen Haand og mod Thingets Afstemning Naret i Forveien havde oprettet de paagjældende Embeder. Paa ingen mulig Maade! Folkethinget har derigjennem kun erkjendt, at det under de givne Forhold fandt det rigtigt, at disse Embeder eksisterede, og at Lønningerne bleve givne, men paa ingen mulig Maade godkjendte den provisoriske og uhjemlede Oprettelse, der fandt Sted Naret i Forveien, og altsaa hverken gjort Ministeriets Ansvar i saa Henseende større eller mindre. Sagen er den, at her aabenbart foreligger en Misforstaaelse. Her foreligger den Misforstaaelse, at man gennem Afstemninger paa Finantsloven afgjør Noget om Ministerens Ansvar. Det gjør man ikke. Ministerens Ansvar kan kun afgjøres gennem Decharge-Afstemninger, hvad enten det nu er gennem Decharge, ved Godkjendelse af en saadan Indstilling fra Statsrevisionens Side, eller gennem Tillægs- eller Efterbevillinger. Det har en helt anden Betydning. Naar der gives Efterbevilling paa en saadan foretaget Udgift som den, der her er Tale om, saa vilde Ministeriet have faaet Godkjendelse af, at det havde handlet uden Bemyndigelse i dette Tilfælde, men saa længe der ingen Efterbevilling gives, er der hverken Tale om Godkjendelse eller Ikke-Godkjendelse. Man kan altsaa af Thingets Afstemning over Foranstaltningens Fortsættelse absolut Intet slutte som, hvorledes Thinget stiller sig til selve Foranstaltningens Paabegyndelse, den formelle Berettigelse deraf. Det, mener jeg, er en Ting, som vi ere nøbde til at fastholde temmelig bestemt, og jeg skal senere vise det ved at komme nærmere ind paa Konsekvenserne deraf. Jeg skal blot bemærke, at selv-